

нитѣ на столицата, съ ножа опрѣнѣ до гърлото, съ топоветѣ насочени въ нашитѣ джамии, въ нашитѣ жени и дѣца! И така ние щѣхме да изгубимъ най-малкото отъ това, което можехме да изгубимъ . . . , тогава когато поражението при Станимака ни струваше максимума!

Хората осждиха Сюлеймана, като го наказаха съ най-грозното отъ наказанията, сжществуващи за единъ войникъ; той биде разжалванъ!

Три пѣти той имѣ въ рѣцѣтѣ си три прѣкрасни армии, които той, съ своето абсолютно незнание принципитѣ не само на *юльмата*, но и на *малката* война, съумѣ да ги имобилизира или да ги изложи на поражение.

Нѣкои отъ неговитѣ обожатели (това което най-много отъ всичко ме огорчава, че този човѣкъ е можаль още да има и обожатели), претендиратъ, че нему се било дължало спирането марша на генерала Гурко къмъ Одринъ, вслѣдствие сполучливитѣ боеве при Стара-Загора.

Това твърдение безусловно противорѣчи на истината, защото това което спрѣ малко привързаното настѣпление на руситѣ, — бѣше Плѣвенъ и нищо друго.

Историята ще осжди още по строго този човѣкъ, който занесе въ недрата на ада грѣховетѣ, които той направи тукъ на земята!